

[Henrik Nielsen.]

Det er rigtigt, hvad det ærede Medlem siger, at skulde man igennem disse 99 Paragraffer, vilde det tage lidt Tid. Adgangen til at erhverve Næringsbevis eller Næringsbrev er, som det ærede Medlem omtalte, udvidet til at omfatte gifte Kvinder. Det siger allerede § 3 i sin Begyndelse, idet der staaar: „enhver“. Da gifte Kvinder ogsaa hører med til „enhver“, er de altsaa indbefattet i Bestemmelsen, de kommer ikke til at indtage nogen Særstilling. Dernæst nævnes de Betingelser, der kræves for at faa Næringsbevis; for det første skal man have dansk Indfødsret, dernæst skal man have Bopæl her i Landet, være fyldt 21 Aar, ikke være umyndiggjort samt ikke ved Dom være fundet skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling uden derfor at have opnaaet Æresoprejsning. Der er en Ting, som ikke kræves mere, nemlig at man skal have Raadighed over sit Bo. Jeg synes, det er udmærket og retfærdigt, at denne Bestemmelse er udgaaet; et Menneske kan meget nemt være kommet under Konkursbehandling og have mistet Raadigheden over sit Bo, uden at der kan tillægges ham daarlige personlige Handlinger eller Motiver; det kan skyldes Sygdom, Konkurrence, Uheld eller lignende, og det vil derfor være urigtigt at afskære en Mand, som ikke har Raadighed over sit Bo, fra den Chance, det er at kunne løse Næringsbevis. Den Bestemmelse er man altsaa blevet enig om at udskyde. Med Hensyn til en i den offentlige Mening vanærende Dom har man været saa tolerant at sige i Lovforslaget, at hvis en næringsdrivende dømmes, vil man tage under Overvejelse, om det, han har faaet Dom for, ikke er af en saadan Beskaffenhed, at man alligevel kan lade ham faa Næringsbrev. Jeg synes, det er i god Overensstemmelse med, at enhver skal have sin Chance, selv om der skulde være et Tilfælde, hvor en er traadt lidt udenfor Kridtstregen.

Med Hensyn til Betalingen for Borgerskab er der sket en Forandring. Det ærede Medlem oplyste, at man i Øjeblikket har fem Klasser, og det ærede Medlem nævnte de forskellige Takster. Det er man kommet helt bort fra, nu slaar man det hele sammen i en eneste Takst, og man kalder det ikke længere Betaling for Borgerbrev, det er,

som det ærede Medlem nævnte, egentlig en Slags Registreringsafgift. Det ærede Medlem tilføjede, at det forekom ham, at som Registreringsafgift var 20 Kr. temmelig meget, og som Betaling for Borgerbrev var det for lidt. Maa jeg straks om dette Spørgsmaal som min Mening sige dette: Hvorfor skal en Mand, der ønsker at udøve Næring, betale for at faa Lov dertil? Det er der i og for sig ingen Mening i, vi bør stadig være i Overensstemmelse med Grundlovens § 81 om, at alle Indskrænkninger saa vidt muligt skal hæves. Saa vil man maaske sige: Det kan da ikke genere en Mand, om han skal betale et halvt Hundrede Kroner. Aa jo, der maa ikke være nogen Indskrænkninger, og jeg synes ikke, man skal betale for Tilladelse til at udøve Næring. Paa den anden Side finder jeg det meget rimeligt, at man gennem en Registreringsafgift er med til at betale det, der i den Anledning skal foretages; om det skal være 15 eller 20 Kr., kan vi jo tale om. Hele dette Spørgsmaal er sikkert ikke et af dem, der kommer til at skulle os ad, det kommer vi nok over, saa det behøver jeg ikke at opholde mig ved. Jeg skal blot gøre den Bemærkning, at Betalingen for Borgerskab i nogen Grad er en Hindring; for dem, der i Forvejen har lidt nok af Penge, kan et halvt Hundrede Kroner godt spille en Rolle. Et Borgerskab koster i Øjeblikket 51 Kr. — i alt Fald i Roskilde, det er lidt dyrere i København. Hvis nu en Mand vil anskaffe sig et Par Heste og en Vogn, kan det være, at han har lige til Dyrene og til Vognen, men saa er 51 Kr. mange Penge ved Starten, og hvorfor skal han betale den Afgift? Jeg synes, det er meget fornuftigere, at man der lader enhver uden Betaling søge sig en Næringsvej og blot forlanger af ham den Registreringsafgift, som i sig selv er ganske rimelig.

Aktieselskaber skal betale noget mere, 100 Kr. De kan bedre undvære disse Penge. Man mener, de har længere Levetid, og den Udgift betyder ikke ret meget i Længden. Desuden skal de naturligvis opfylde de almindelige Betingelser efter § 3, deres moralske Standard skal være saa nogenlunde tilfredsstillende. Endelig skal alle de ansvarlige Deltagere opfylde disse Betingelser; det er ikke nok, at Direktøren gør det. Det finder jeg meget naturligt.

Jeg kommer saa til det Spørgsmaal,